

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

*Komisja Prawna
Przewodniczący*

1.4.2009

Pani Angelika Niebler
Przewodnicząca
Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii
BRUKSELA

Dotyczy: Opinii w sprawie podstawy prawnej wniosku dotyczącego przekształconej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (COM(2008)0780 – C6 0413/2008 – 2008/0223(COD))

Szanowna Pani Przewodnicząca,

Pismem z dnia 6 marca 2009 r. zwróciła się Pani do Komisji Prawnej, zgodnie z art. 35 ust. 2 Regulaminu o rozważenie ważności podstawy prawnej powyższego wniosku Komisji.

Komisja rozpatrzyła powyższe pytanie na posiedzeniach w dniach 30-31 marca 2009 r.

Przebieg procedury

W dniu 15 stycznia 2009 r. wymieniony powyżej wniosek dotyczący przekształcenia dyrektywy został przedłożony Komisji Prawnej, jako komisji właściwej w kwestiach prawnych w celu wydania opinii, zgodnie z art. 80a regulaminu¹.

Zgodnie z opinią Wydziału Prawnego, którego przedstawiciele uczestniczyli w posiedzeniach konsultacyjnej grupy roboczej analizującej wniosek dotyczący przekształcenia, i zgodnie z

---

¹ Przekształcenie polega na przyjęciu nowego aktu prawnego, który łączy, w ramach jednego tekstu, zarówno zmiany merytoryczne wprowadzane przez nowy akt do wcześniejszego aktu, jak i niezmienione postanowienia wcześniejszego aktu. Nowy akt prawny zastępuje i uchyla akt wcześniejszy. Jest ono regulowane porozumieniem międzyinstytucjonalnym z dnia 28 listopada 2001 r. (Dz.U. C 77 z 28.3.2002, str. 1) oraz art. 80a Regulaminu. See also further.

zaleceniami sprawozdawcy komisji opiniodawczej, Komisja Prawna stwierdziła, że omawiany wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te, które zostały określone jako takie we wniosku lub w opinii grupy roboczej oraz że w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów wcześniej przyjętych aktów z tymi zmianami wniosek zawiera prostą kodyfikację istniejącego tekstu, bez zmian merytorycznych.

Co więcej, zgodnie z art. 80a ust. 2 i art. 80 ust. 3 Komisja Prawna uznała techniczne dostosowania zaproponowane w opinii wyżej wspomnianej grupy roboczej za konieczne do zapewnienia zgodności wniosku z zasadami dotyczącymi przekształcenia.

Po przedyskutowaniu sprawy na posiedzeniu nadzwyczajnym w dniu 9 marca 2009 r. Komisja Prawna zaleciła, 16 głosami za i bez głosów wstrzymujących się¹, by Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii będąca komisją właściwą przystąpiła do rozpatrywania rzeczzonego wniosku zgodnie z przedstawionymi sugestiami oraz z art. 80a.

W dniu 6 marca 2009 r. wystosowała Pani następujące pismo do Komisji Prawnej:

„Komisja, której mam zaszczyt przewodniczyć, rozpatruje obecnie następujący wniosek: Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (przekształcenie) (COM(2008)0780).

Wniosek, który jest przekształceniem dyrektywy 2002/91/WE powstał w oparciu o art. 175 ust. 1 Traktatu WE. Kilku posłów złożyło poprawki mające na celu zmianę proponowanej podstawy prawnej.

Poprawki te można streścić następująco:

- *Poprawka złożona przez H. Reula dodająca art. 95 do proponowanej podstawy prawnej;*
- *Poprawki złożone przez J. Hudackęego, A. Vidala Quadrasa, D. Vlasto, J. Chatzimarkakisa oraz P. Liese, P. Rübiga oraz A. Gierka dodające art. 95 do proponowanej podstawy prawnej w odniesieniu do art. 3, 4 i załączników I i II.*

W związku z powyższym pragnę zwrócić się do Pana komisji o wydanie opinii dotyczącej adekwatności podstawy prawnej dla tych dwóch wniosków, zgodnie z art. 35 ust. 2 Regulaminu.

Byłabym ogromnie wdzięczna, gdyby opinia ta została przygotowana w odpowiednim terminie przed głosowaniem nad projektami sprawozdań w komisji ITRE, zaplanowanym na dzień 31 marca 2009 r.”

Rozważane podstawy prawne

Art. 175 ust. 1 Traktatu WE brzmi:

---

¹ Obecni byli następujący posłowie: Giuseppe Gargani (przewodniczący), Klaus-Heiner Lehne, Eva-Riitta Siitonen, Tadeusz Zwiefka, Neena Gill, Manuel Medina Ortega, Diana Wallis, Francesco Enrico Speroni, Monica Frassoni, Jean-Paul Gauzès, Kurt Lechner, Georgios Papastamkos, Gabriele Stauner, Ieke van den Burg, Vicente Miguel Garcés Ramón, Bill Newton Dunn.

„1. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w artykule 251 i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym oraz Komitetem Regionów, decyduje o działaniu służącym osiągnięciu celów określonych w artykule 174, które ma być podjęte przez Wspólnotę”.

Art. 174 traktatu WE ustala cele polityki wspólnotowej w zakresie ochrony środowiska naturalnego.

Art. 95 traktatu WE brzmi:

„1. Na zasadzie odstępstwa od artykułu 94 i z zastrzeżeniem, że niniejszy Traktat nie stanowi inaczej, do urzeczywistnienia celów określonych w artykule 14 stosuje się następujące postanowienia. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w artykule 251 i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, przyjmuje środki dotyczące zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do przepisów podatkowych, przepisów dotyczących swobodnego przepływu osób ani odnoszących się do praw i interesów pracowników najemnych.

3. Komisja w swoich wnioskach przewidzianych w ustępie 1 w dziedzinie ochrony zdrowia, bezpieczeństwa, ochrony środowiska naturalnego i ochrony konsumentów przyjmie jako podstawę wysoki poziom ochrony, uwzględniając w szczególności wszelkie zmiany oparte na faktach naukowych. W ramach swoich odpowiednich kompetencji Parlament Europejski i Rada starają się również osiągnąć ten cel.

4. Jeśli po przyjęciu przez Radę lub Komisję środka harmonizującego Państwo Członkowskie uzna za niezbędne utrzymanie przepisów krajowych uzasadnionych ważnymi względami określonymi w artykule 30 lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego, lub środowiska pracy, notyfikuje je Komisji, wskazując powody ich utrzymania.

5. Ponadto, bez uszczerbku dla ustępu 4, jeśli po przyjęciu przez Radę lub Komisję środka harmonizującego Państwo Członkowskie uzna za niezbędne wprowadzenie przepisów krajowych opartych na nowych dowodach naukowych dotyczących ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy ze względu na specyficzny problem tego Państwa, który pojawił się po przyjęciu środka harmonizującego, notyfikuje ono Komisji projektowane środki oraz powody ich wprowadzenia.

6. W terminie 6 miesięcy od notyfikacji określonych w ustępach 4 i 5 Komisja zatwierdza lub odrzuca przepisy krajowe, o których mowa, po sprawdzeniu, czy są one środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu między Państwami Członkowskimi i czy stanowią one przeszkodę w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

W przypadku braku decyzji Komisji w tym terminie przepisy krajowe określone w ustępach 4 i 5 są uważane za zatwierdzone.

W przypadku gdy jest to uzasadnione złożonością sprawy i nie ma niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego, Komisja może notyfikować danemu Państwu Członkowskiemu, że okres,

o którym mowa w niniejszym ustępie może być przedłużony na kolejny okres trwający do 6 miesięcy.

7. W przypadku gdy w zastosowaniu ustępu 6 Państwo Członkowskie zostaje upoważnione do utrzymania lub wprowadzenia przepisów krajowych uchylających środek harmonizujący, Komisja bada niezwłocznie, czy należy zaproponować dostosowanie tego środka.

8. W przypadku gdy Państwo Członkowskie zgłosi szczególny problem zdrowia publicznego w dziedzinie, która uprzednio stała się przedmiotem środka harmonizującego, informuje o tym Komisję, która bada niezwłocznie, czy należy zaproponować Radzie właściwe środki.

9. Na zasadzie odstępstwa od procedury przewidzianej w artykułach 226 i 227 Komisja i każde Państwo Członkowskie mogą wnieść sprawę bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości, jeśli uznają, że inne Państwo Członkowskie nadużywa uprawnień przewidzianych w niniejszym artykule.

10. Powyższe środki harmonizujące obejmują, w odpowiednich przypadkach, klauzulę ochronną upoważniającą Państwa Członkowskie do podjęcia, z jednego lub więcej powodów pozagospodarczych, o których mowa w artykule 30, środków tymczasowych poddanych wspólnotowej procedurze kontrolnej.”

Ocena

Przepisy ogólne

Wszystkie akty Wspólnoty muszą mieć podstawę prawną w traktacie (lub w innym akcie prawnym, który mają wprowadzać). Podstawa prawna definiuje kompetencje Wspólnoty *ratione materiae* i określa sposób ich wykonania, mianowicie instrument prawny lub instrumenty, które mogą być wykorzystane oraz procedurę podejmowania decyzji.

Ze względu na konsekwencje wynikające z podstawy prawnej wybór jej ma podstawowe znaczenie, szczególnie dla Parlamentu, ponieważ decyduje ona jaką, jeśli w ogóle, rolę ma on odegrać w procesie legislacyjnym.

Zdaniem Trybunału Sprawiedliwości wybór podstawy prawnej nie jest wyborem subiektywnym, lecz „musi opierać się na obiektywnych czynnikach, które podlegają ocenie sądowej”¹, takich jak cel i treść środka, o którym mowa². Dodatkowo czynnikiem decydującym powinien być główny cel przeznaczenia środka³.

Zgodnie z prawem precedensowym Trybunału Sprawiedliwości ogólny artykuł traktatu stanowi wystarczającą podstawę prawną, nawet jeżeli środek, o którym mowa, również dąży - choć w drugorzędny sposób - do osiągnięcia celu wyznaczonego w szczegółowym artykule traktatu⁴.

¹ Sprawa 45/86, Komisja przeciwko Radzie [1987] Zb. Orz. 1439, ust. 5.

² Sprawa C-300/89, Komisja przeciwko Radzie [1991] Zb. Orz. I-287, ust. 10.

³ Sprawa C-377/98, Holandia przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie [2001] Zb. Orz. I-7079, ust. 27.

⁴ Sprawa C-377/98 Holandia przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie [2001] Zb. Orz. I-7079, ust. 27-28; sprawa C-491/01 British American Tobacco (Investments) i Imperial Tobacco [2002] Zb. Orz. I-11453,

Jednak w przypadku, gdy środek zmierza do kilku jednoczesnych celów, które są ze sobą nierozdzielnie powiązane i żaden nie jest drugorzędny lub pośredni w stosunku do pozostałych, środek musi mieć podstawę w różnych właściwych postanowieniach Traktatu, chyba że nie jest to możliwe z uwagi na wzajemną niezgodność procedur decyzyjnych przewidzianych tymi postanowieniami¹.

Rozpatrywany wniosek Komisji opiera się wyłącznie na art. 175 ust. 1 traktatu WE. Pojawia się pytanie, czy odniesienie do art. 95 jako dodatkowej podstawy prawnej jest dopuszczalne.

Dopuszczalność poprawek w procedurze przekształcenia

Przed wszystkim należy pamiętać, że odnośny wniosek jako narzędzie przekształcenia z jednej strony wprowadza zmiany merytoryczne do istniejących przepisów, a z drugiej strony kodyfikuje postanowienia, które mają pozostać niezmienione. Uchyla również akty, które zastępuje.

W rezultacie niniejszy wniosek podlega art. 80a regulaminu, który ma następujące brzmienie:

„1. W przypadku przedłożenia Parlamentowi przez Komisję wniosku dotyczącego przekształcenia prawa wspólnotowego, wniosek ten przekazywany jest komisji właściwej w kwestiach prawnych oraz komisji przedmiotowo właściwej.

2. Komisja właściwa w kwestiach prawnych rozpatruje wniosek zgodnie z ustaleniami przyjętymi na poziomie międzyinstytucjonalnym w celu zbadania, czy nie obejmuje on zmian merytorycznych innych niż te, które określono w nim jako takie.

Poprawki do tekstu wniosku nie są dopuszczalne w ramach rozpatrywania wniosku. Art. 80 ust. 3 akapit drugi stosuje się jednak w odniesieniu do przepisów niezmienionych we wniosku dotyczącym przekształcenia.

3. Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek nie wnosi do prawa wspólnotowego zmian merytorycznych innych niż te, które we wniosku określono jako takie, informuje o tym komisję przedmiotowo właściwą.

W takim przypadku, poza poprawkami spełniającymi warunki przewidziane w art. 150 i 151, komisja przedmiotowo właściwa dopuszcza wyłącznie poprawki dotyczące części wniosku zawierających zmiany.

Poprawki do niezmienionych fragmentów mogą być jednak dopuszczone w drodze wyjątku, po rozpatrzeniu każdej z nich przez przewodniczącego tej komisji, jeżeli uzna on, że istnieją ku temu istotne przyczyny związane z wewnętrzną spójnością tekstu lub ze związkiem tych poprawek z innymi dopuszczonymi zmianami. Przyczyny te należy wymienić w pisemnym uzasadnieniu do poprawek.

---

ust. 93-94.

¹ Sprawa 165/87 Komisja przeciwko Radzie [1988], Zb.Orz. s. 5545, ust. 11.

4. *Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek obejmuje zmiany merytoryczne inne niż te, które określono w nim jako takie, proponuje Parlamentowi odrzucenie wniosku i informuje o tym komisję przedmiotowo właściwą.*

Przewodniczący zwraca się w tym przypadku do Komisji o wycofanie wniosku. Jeżeli Komisja wycofa wniosek, Przewodniczący stwierdza bezprzedmiotowość procedury i informuje o tym Radę. W przypadku niewycofania wniosku przez Komisję Parlament odsyła go do komisji przedmiotowo właściwej, która rozpatruje wniosek zgodnie ze zwykłą procedurą”.

Wydaje się zatem, że w odniesieniu do uprawnień do wnoszenia zmian przez komisję przedmiotowo właściwą należy wprowadzić rozróżnienie między poprawkami do nowych części (z reguły oznaczonymi szarym wyróżnieniem) a poprawkami do niezmienionych części wniosku (z reguły oznaczonymi w normalny sposób).

Poprawki do nowych części podlegają standardowym zasadom dotyczącym dopuszczalności poprawek, natomiast poprawki do niezmienionych części są dopuszczalne jedynie w drodze wyjątku i po rozpatrzeniu każdej z nich, jeżeli przewodniczący komisji przedmiotowo właściwej uzna, że istnieją ku temu istotne przyczyny związane z wewnętrzną spójnością tekstu lub ze związkiem tych poprawek z innymi dopuszczonymi zmianami.

W tym kontekście doraźna korzyść wprowadzenia art. 95 jako dodatkowej podstawy prawnej nie może zostać rozpatrzona przed oceną adekwatności odnośnych poprawek w ramach procedury przekształcenia. Jednakże, ponieważ ocena należy wyłącznie do przewodniczącego komisji przedmiotowo właściwej, Komisja Prawna może jedynie poddać następujące punkty pod rozważenie.

Na posiedzeniu w dniu 9 marca 2009 r. Komisja Prawna, zgadzając się z opinią służb prawnych uznała, że do podstawy prawnej wniosku nie wniesiono merytorycznych zmian, a zatem proponowane odniesienie stanowi zwykłą kodyfikację istniejących tekstów.

W rezultacie poprawki do tej części tekstu nie są dopuszczalne automatycznie, a zatem należy najpierw przeanalizować ich dopuszczalność. Z poprawek złożonych do projektu sprawozdania Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii wynika, że poprawki mające na celu dodanie art. 95 do będącego już podstawą prawną art. 175 ust. 1, mogą być potraktowane jako spójne z poprawkami mającymi na celu zmianę art. 3, 4 i 5 oraz załączników I i II.

Należy jednak zwrócić uwagę, że tylko poprawki do art. 5 i załącznika II są w pełni dopuszczalne, ponieważ odnoszą się one do nowych części wniosku, natomiast poprawki do art. 3, 4 i do załącznika I mogą zostać przyjęte tylko dlatego, że są one ściśle związane z dopuszczalnymi poprawkami.

Analiza wniosku

Analiza wniosku pokazuje, że priorytetowe znaczenie celów związanych z ochroną środowiska nie podlega dyskusji.

Po pierwsze, zgodnie z punktem 3 preambuły „*zmniejszenie zużycia energii w sektorze*

budynków stanowi istotny element pakietu środków koniecznych do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i realizacji postanowień Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, a także do wywiązania się z innych europejskich i międzynarodowych zobowiązań w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, wykraczających poza rok 2012”¹.

Po drugie, co jest nawet bardziej pouczające, art. 1 określający przedmiot wniosku przewiduje:

„Niniejsza dyrektywa promuje poprawę charakterystyki energetycznej budynków we Wspólnocie, z uwzględnieniem panujących na zewnątrz warunków klimatycznych i warunków lokalnych oraz wymagań dotyczących klimatu wewnętrznego i opłacalności ekonomicznej .

Niniejsza dyrektywa ustanawia wymagania w zakresie:

- (a) ram ogólnych dla metodologii obliczania zintegrowanej charakterystyki energetycznej budynków i ich części ;*
- (b) zastosowania minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej nowych budynków i ich części ;*
- (c) zastosowania minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej podlegających ważniejszej renowacji budynków istniejących i ich części ;*
- (d) krajowych planów mających na celu zwiększenie liczby budynków charakteryzujących się niskim lub zerowym poziomem zużycia energii i emisji CO₂;*
- (e) certyfikacji energetycznej budynków lub ich części ;*
- (f) regularnych przeglądów systemów ogrzewania i klimatyzacji w budynkach ;*
- (g) niezależnych systemów kontroli świadectw charakterystyki energetycznej i sprawozdań z przeglądu”.*

Po trzecie, art. 4 wniosku, ustanawiając minimalne wymogi dotyczące charakterystyki energetycznej stwierdza, że obecnie ustanowione przez państwa członkowskie wymogi dotyczące charakterystyki energetycznej różnią się znacznie jeśli chodzi o poziom ambicji, przy czym niektóre z tych wymogów są dalekie od osiągnięcia poziomu optymalnego pod względem kosztów. Oznacza to, że w przypadku wielu budów i ważniejszych renowacji szansa na poprawienie charakterystyki energetycznej budynku w sposób ekonomiczny i na zmniejszenie przyszłych rachunków za energię pozostaje niewykorzystana. Tekst został zmieniony, tak aby zapewnić stopniowe zbliżenie ustanowionych przez państwa członkowskie minimalnych wymogów dotyczących charakterystyki energetycznej budynków do poziomu optymalnego pod względem kosztów.

---

¹ Punkt 3 preambuły stanowi również, że „mniejsze zużycie energii ma również duże znaczenie dla zwiększenia bezpieczeństwa dostaw energii, wspierania rozwoju technicznego, a także dla tworzenia możliwości zatrudnienia i możliwości rozwoju regionalnego, zwłaszcza na obszarach wiejskich”. Jednak, jak pokazano dalej, są to zaledwie podrzędne cele wniosku.

Po czwarte, art. 5 wprowadza metodologię porównawczą dla celów obliczania optymalnego pod względem kosztów poziomu wymogów minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej. Polega ona na opracowanej przez Komisję metodologii obliczeniowej uwzględniającej kryteria optymalne pod względem kosztów dla poszczególnych zmiennych (takich jak koszty inwestycyjne, koszty utrzymania i eksploatacji (w tym koszty energii)). Państwa członkowskie byłyby zobowiązane do stosowania tej metodologii do obliczania wymagań optymalnych pod względem kosztów przy użyciu określonych przez siebie zmiennych. Wyniki byłyby następnie porównywane z rzeczywistymi wymaganiami ustanowionymi w danym państwie członkowskim, co jasno wskazałoby na to, jak daleko wymagania krajowe są od poziomu optymalnego pod względem kosztów. Państwa członkowskie są zobowiązane do składania sprawozdań dotyczących określonych zmiennych, wyników obliczeń porównawczych i porównania z ustanowionymi wymaganiami do Komisji, która będzie publikować sprawozdania z postępów.

Jak wykazano w wyżej wspomnianych postanowieniach (oraz w większości pozostałych postanowień, które ominięto dla potrzeb zwięzłości), wniosek ogranicza się do ustalenia wymogów minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej, które mogą zostać poprawione przez państwa członkowskie. To podejście jest całkowicie spójne z art. 176 Traktatu WE, który stanowi, że „środki ochronne przyjęte na podstawie artykułu 175 nie stanowią przeszkody dla państwa członkowskiego w utrzymaniu lub ustanawianiu bardziej rygorystycznych środków ochronnych. Środki te muszą być zgodne z niniejszym Traktatem. Są one notyfikowane Komisji”. Art. 175 jest zatem jedyną odpowiednią podstawą prawną dla wniosku w formie zaproponowanej przez Komisję.

Jednak pojawia się pytanie o adekwatność art. 95 jako dodatkowej podstawy prawnej, której wprowadzenie miałyby na celu uwzględnienie rozpatrywanych przez komisję przedmiotowo właściwych poprawek, w szczególności poprawek do punktów 9 i 12 preambuły, art. 3, 4 i 5 oraz załączników I i II.

Poprawki te mają na celu wyjście poza minimalne wymogi i w oczywisty sposób dążą do zastąpienia porównawczej metodologii obliczeniowej jedną zharmonizowaną metodologią. Ich uzasadnienie skupia się na kwestii, że omawiana dyrektywa pozwala na tworzenie indywidualnych rynków, gdzie różne metody obliczeniowe i wymogi kontrolne nie pozwalają producentom na wprowadzanie na rynek produktów spełniających wymogi na całym terytorium UE. Istnieje zatem potrzeba wprowadzenia w skali europejskiej jednolitej metodologii obliczeń w oparciu o zasadę jednolitego rynku i przy użyciu istniejących norm europejskich (CEN).

Nie ulega wątpliwości, że z punktu widzenia przyjętego w wyżej wspomnianych poprawkach, aby odnieść korzyści z nowoczesnych technologii i utrzymać je lub wprowadzić do ekonomii skali, dyrektywa musi mieć za podstawę prawną zarówno art. 175 ust. 1, jak i art. 95 traktatu WE.

Jak zauważył Trybunał Sprawiedliwości w sprawie dotyczącej reklamowania produktów tytoniowych¹, jedynie środki, których rzeczywistym celem jest poprawa warunków lub

---

¹ Sprawa C-376/98 Niemcy przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, Rec. 2000, s. I-8419, pkt 81-83;

ustanowienia czy funkcjonowania rynku wewnętrznego, mogą zostać oparte na art. 95. Innymi słowy, aby art. 95 zachował ważność, proponowany środek musi stanowić pewną wartość dodaną dla rynku wewnętrznego.

Wydaje się, że dokładnie tak jest w przypadku omawianych poprawek, ponieważ ich celem jest uniknięcie fragmentaryzacji rynku w obszarze odnośnych produktów energooszczędnych, a zatem stworzenie obszaru bez wewnętrznych granic, w którym gwarantuje się swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału zgodnie z postanowieniami traktatu WE (w szczególności art. 3 ust. 1 lit. c i art. 14).

W rezultacie, w przypadku przyjęcia tych poprawek, należy dodać odpowiednią podstawę prawną, która znajduje się w art. 95 traktatu WE. Z drugiej strony istniejące odniesienie do art. 175 ust. 1 powinno zostać utrzymane, ponieważ obejmuje ono w pełni cel wniosku związany z ochroną środowiska.

Należy jednak pamiętać, że z połączenia art. 175 i art. 95 może wynikać pewien brak pewności prawnej, ponieważ zgodnie z art. 95, aby utrzymać lub przyjąć bardziej rygorystyczne środki od środków przewidzianych w aktach wspólnotowych, państwa członkowskie muszą otrzymać zgodę Komisji, natomiast w przypadku środków opartych na art. 175, art. 176 stanowi, że bardziej rygorystyczne środki mogą zostać utrzymane lub wprowadzone, o ile są one zgodne z traktatem i została o nich poinformowana Komisja.

W omawianym przypadku dwa postanowienia mogą być interpretowane w następujący sposób. Biorąc pod uwagę, że rozpatrywane poprawki nie są całkowicie sprzeczne z pierwotnym celem wniosku ustalenia *minimalnych* wymogów dotyczących charakterystyki energetycznej, bardziej rygorystyczne środki krajowe, o ile zostaną wprowadzone, mogłyby podlegać automatycznej procedurze zatwierdzenia przez Komisję, zaraz po poinformowaniu o nich tej ostatniej, chyba że mają one negatywny wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Wniosek

W świetle powyższego uważa się, że art. 175 ust. 1 traktatu WE jest najodpowiedniejszą podstawą prawną wniosku w formie przedstawionej przez Komisję. Nie ma potrzeby wprowadzania odniesienia do art. 95, chyba że poprawki, dla których ten artykuł jest właściwszą podstawą prawną zostaną najpierw uznane za dopuszczalne przez przewodniczącą Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii a następnie przyjęte przez tę komisję.

Na posiedzeniu w dniach 30-31 marca 2009 r. Komisja Prawna zadecydowała 18 głosami za, 1 głosem przeciw i bez głosów wstrzymujących się¹, o zaleceniu jako podstawy prawnej wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (przekształcenie) art. 175 ust. 1 traktatu WE, a w razie potrzeby,

---

¹ W chwili głosowania końcowego obecni byli: Giuseppe Gargani (przewodniczący), Rainer Wieland (wiceprzewodniczący), Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (wiceprzewodnicząca), Francesco Enrico Speroni (wiceprzewodniczący), Monica Frassoni (sprawozdawczyni komisji opiniodawczej), Carlo Casini, Bert Doorn, Nicole Fontaine, Neena Gill, Klaus-Heiner Lehne, Véronique Mathieu, Hans-Peter Mayer, Manuel Medina Ortega, Hartmut Nassauer, Aloyzas Sakalas, Eva-Riitta Siitonen, Jacques Toubon, Diana Wallis, Jaroslav Zvěřina, Tadeusz Zwiefka.

jedynie gdy wymagają tego poprawki uznane za dopuszczalne i przyjęte, dodatkowo art. 95 traktatu WE.

Z poważaniem,

Giuseppe Gargani